

ми, а на гръбъ въ тая виялица не мога да изкача чакъ отъ долу — отъ Маринковица. . .

Злоба изкривила лицата на турцитѣ.

— Щомъ въ огнището ти не гори въ тая нощъ коледенъ огънь, ей сега ще убиемъ сина ти. . .

Старата обърнала погледъ къмъ иконата и поднесла слабата си дѣсница къмъ пепелъта на студеното огнище.

— Исусова Майко, стори чудо! . . Спаси едничкия ми синъ! — зашепнала бабичката. — Нека пламне ржката ми и освѣти огнището. . . Нек. . . още не довършила думитѣ си, ржката ѝ пламнала и освѣтила тъмната стачка.

Страхътъ сковалъ ржката на оня, който билъ замахналъ съ ятагана надъ сина на клетата бабичка. . . Турцитѣ, блѣди и разтреперани, побѣгнаха.

— Майко! — извикалъ момъкътъ и я прегърналъ. — Твоята любовъ ме спаси!

Радостъ неописуема заливала сърдцето на бабичката. Тя не можела да се нагледа на своя едничъкъ синъ.

Когато се разсъмнало, наоколо имъ имало гжста елхова гора, а предъ вратата на колибката се зеленѣлъ този чудноватъ боръ. Отъ день на день младата гора хубавѣла и станала убежище на хайдутитѣ. Бабичката не дочака свободата ни, но нейниятъ синъ билъ първиятъ, който побилъ байрякъ въ Рилската гора и довелъ своята неустрашима чета да брани клетки сиромаси отъ турцитѣ, да закриля беззащитнитѣ и да се бори за свободата имъ.

Веса Паспалеева.

Преди Коледа.

Бедното дето, за което ще ви разкажа, много обичаше свѣтлината, защото въ кжщата на неговата майка — мащеха, бѣше всѣкога тъмно. Когато пкъ по нѣкога имаше свѣтлина, то тя бѣше блѣдниятъ и плахъ пламъкъ на лоената свѣщъ. А и улицата, въ която живѣха, бѣше тъмна, защото тѣ живѣха въ крайния кварталъ. Затова тази вечеръ, то гледаше часъ по-скоро да се измъкне отъ тѣхната тъмна улица и да навлѣзе въ широката улица на голѣмия градъ, кждето на всѣка стѣпка блѣщиха електрически лампички. Бѣше предъ Коледа. Всички бързаха за въ кжщи, натоварени съ пакети.

Бедното дете плъзна погледъ по безкрайната улица. Дълго